

Sygn. akt III AUa 93/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja
Sędziowie:	SA Elżbieta Gawda SA Małgorzata Pasek (spr.)
Protokolant: st. sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2015 r. w Lublinie

sprawy M. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji M. L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 8 grudnia 2014 r. sygn. akt VI U 1530/13

oddala apelację.

Elżbieta Gawda Elżbieta Czaja Małgorzata Pasek

Sygn. akt III AUa 93/15

UZASADNIENIE

M. L. odwołał się decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 5 lipca 2013 r., 9 lipca 2013 r. i 26 sierpnia 2013 roku wydanych w przedmiocie przeliczenia emerytury.

Organ rentowy w odpowiedziach na odwołania wniósł o ich oddalenie. Sąd Okręgowy w Radomiu wyrokiem z dnia 8 grudnia 2014 roku oddalił odwołania.

Sąd pierwszej instancji swoje rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

M. L. urodzony (...) uprawniony jest do emerytury przyznanej mu decyzją z dnia 11 września 2007 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia został ustalony w wysokości 64,59 %. We wniosku z dnia 13 czerwca 2013

roku wnioskodawca domagał się przeliczenia świadczenia przez przyjęcie wynagrodzeń z 10 lat, biorąc pod uwagę okres zatrudnienia w latach 1982 - 1994 i najkorzystniejsze zarobki z tego okresu, jak również wszystkie lata pracy, w tym okresy zatrudnienia w warunkach szczególnych, wnosząc jednocześnie o wyrównanie emerytury za lata, za które świadczenie zostało wyliczone nieprawidłowo. Decyzją z dnia 5 lipca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił przeliczenia podstawy wymiaru wskazując, iż została ona ustalona zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 15 kwietnia 2008 roku.

Decyzją z dnia 9 lipca 2013 roku organ rentowy dokonał przeliczenia emerytury skarżącego, przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 64,59%. Natomiast kolejną decyzją z dnia 26 sierpnia 2013 roku ZUS po rozpoznaniu wniosku M. L. z dnia 16 sierpnia 2013 roku o uwzględnienie w podstawie wymiaru dodatkowego składnika wynagrodzenia, po ponownej analizie kart wynagrodzeń ustalił wysokość emerytury od dnia 1 czerwca 2010 r., tj. za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia oraz ustalono wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na poziomie 64,61 %. Podstawa wymiaru wyniosła 1.330,91 zł i obliczona została przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 64,61% przez kwotę bazową w wysokości 2.059,92 zł.

Sąd Okręgowy wskazał, że możliwość przeliczenia świadczenia przewiduje przepis art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1. z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia;
2. z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176;
3. z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

a wskaźnik podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Wskaźnik podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15 cytowanej ustawy mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia. Podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacjom przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy. Z kolei, z treści art. 15 ust. 1 wynika, że podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176, przy czym zgodnie z ust. 5 ustawy emerytalnej, wskaźnik podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%.

Według art. 15 ust. 2a ustawy emerytalnej, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczenia w pierwszej kolejności konieczne jest ustalenie wysokości faktycznie otrzymywanego wynagrodzenia za okres, który będzie stanowił podstawę obliczeń. W tym zakresie obowiązuje rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. (Dz.U. z 2011 r., Nr 237, poz. 1412) w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe. Zgodnie z § 21 tego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie, którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. W sytuacji, kiedy zainteresowany nie ma możliwości uzyskania wymaganych dowodów, może przedłożyć kopię dokumentacji płacowej sporządzonej przez archiwum lub uwierzytelnione kopie sporządzone przez inne instytucje państwowe bądź prywatne zajmujące się przechowywaniem dokumentacji danego zakładu pracy. Jeżeli jednak taka dokumentacja nie istnieje to w postępowaniu sądowym mogą zostać przyjęte dowody pośrednie, pozwalające ustalić najbardziej uprawdopodobnioną wysokość wynagrodzenia pracownika, w szczególności zawarte w aktach osobowych angaże oraz pisma dotyczące przeszerogowań z podaniem grupy zaszeregowania, stawki godzinowej lub kwoty zasadniczego wynagrodzenia.

Według Sądu Okręgowego przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczeń z dokumentacji zastępczej obowiązuje ścisła zasada według, której uwzględniane są tylko takie składniki wynagrodzenia, które przysługiwały bezwarunkowo w czasie trwania zatrudnienia jako stałe składniki określone kwotowo, np. wynagrodzenie zasadnicze, stałe dodatki określone kwotowo lub procentowo od kwotowo określonego składnika wynagrodzenia. Inne natomiast składniki, jak premie, nagrody czy okresowe dodatki mogą być uwzględnione tylko wówczas, jeżeli zachowana dokumentacja wskazuje niewątpliwie na ich faktyczną wypłatę w określonej wysokości, od której została odprowadzona składka na ubezpieczenie społeczne. W przypadku, gdy akta osobowe zawierają jedynie informację o wypłacie premii w zmiennych wysokościach albo o nagrodach uzależnionych od wykonania zadań – tych składników nie można uwzględnić w podstawie wymiaru.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy, opinii biegłego sądowego z zakresu księgowości H. M. oraz zeznań świadków, jak też zeznań wnioskodawcy Sąd Okręgowy ustalił, że emerytura M. L. została ustalona w prawidłowej wysokości i brak jest podstaw do jej ponownego przeliczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony został z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia i kształtuje się na poziomie 64,61 %. Wskaźniki wysokości podstawy wymiaru liczone z ostatnich 10 lat kalendarzowych wybranych z ostatnich 20 lat kalendarzowych przypadających przed dniem zgłoszenia wniosku o emeryturę (tj. 1987-2006) bądź przed złożeniem wniosku o ponowne przeliczenie emerytury (tj. 1993-2012) wynoszą odpowiednio 63,21% oraz 17,64%, a zatem są niekorzystne dla skarżącego.

Sąd Okręgowy wskazał, że okresy zatrudnienia w Zakładzie (...) w Z. na stanowisku pomocnika kierowcy od 1.12.1971 r. do 20.05.1972 r. (a nie jak omyłkowo przyjął Sąd do 30 maja 1972 r.) oraz w Przedsiębiorstwie Budowlano – (...) w R. na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony od 11.10.1972 r. do 27.12.1972 r. zostały uwzględnione przez organ rentowy, jako okresy składkowe, a przy obliczaniu emerytury, przyjęto minimalne wynagrodzenia ze względu na brak udokumentowania wynagrodzeń za wskazany okres, nie ma bowiem dokumentacji płacowej, czy innej pozwalającej określić to wynagrodzenie.

Sąd pierwszej instancji podniósł, że odwołujący nie przedłożył żadnej nowej dokumentacji, która miałaby wpływ na wysokość jego emerytury. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą, nie jest możliwe przyjęcie hipotetycznego wynagrodzenia ani według przedstawionego przez stronę odwołującą wyliczenia wynagrodzenia za cały okres zatrudnienia w spornym okresie, ani w drodze analogii poprzez porównanie z poborami innych pracowników pracujących na tych samych stanowiskach (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 5 lutego 2013 r. III AUa 838/12 oraz z dnia 29 sierpnia 2012 r., III AUa 233/12). Jeżeli nie ma dowodów na konkretną wysokość wynagrodzenia, nawet, jeżeli faktycznie, w ocenie zainteresowanego, było ono wyższe niż przyjęte przez organ rentowy, nie jest możliwe uwzględnienie go do podstawy wymiaru świadczenia.

Odnosząc się do roszczenia skarżącego, który domagał się wyliczenia emerytury według wskaźnika wysokości podstawy wymiaru jaki przyjęty był przy określaniu renty z tytułu niezdolności do pracy Sąd pierwszej instancji podał, że obliczenie emerytury osoby, która jest uprawniona do renty następuje na podstawie art. 21 ustawy emerytalnej. W takiej sytuacji podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi podstawa wymiaru renty w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, albo podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15. Przyjęcie wskaźnika podstawy z renty powoduje jednakże wyliczenie wysokości emerytury przy zastosowaniu kwoty bazowej jaka ustalona była przy określaniu wysokości renty, albowiem zgodnie z obowiązującymi przepisami nie można w takim przypadku ustalać nowej kwoty bazowej. Wariant ten był brany pod uwagę przez organ rentowy podczas ustalania wysokości emerytury po raz pierwszy, jednakże okazał się mniej korzystny dla wnioskodawcy.

Według Sądu pierwszej instancji, najkorzystniejsze dla wnioskodawcy jest wyliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przy przyjęciu wynagrodzeń z 20 lat z całego okresu zatrudnienia, w wysokości wskazanej w opinii biegłego, którą uznał za prawidłową i rzetelną. Wariant przyjęty przez biegłego jest zbieżny ze stanowiskiem organu rentowego wskazanym w zaskarżonej decyzji z dnia 28 sierpnia 2013 roku.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy uznając za prawidłowe wyliczenie świadczenia wnioskodawcy dokonane przez organ rentowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołania.

Apelację od powyższego wyroku złożył M. L., który zaskarżając wyrok w całości wniósł o jego uchylenie. Wnioskodawca zarzucił niewłaściwą interpretację przepisów prawa materialnego nie precyzując, których konkretnie przepisów jego zarzut dotyczy. Z treści apelacji wynika, że uznaje on za krzywdzące przyjęcie do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia minimalnego wynagrodzenia. Podniósł, że płace kierowców samochodów ciężarowych sięgały do 90 % średniej krajowej. W tej sytuacji wyliczony wskaźnik w wysokości 64,61 % jest zbyt mały. Wskazał, że biegły, który wydawał opinię w sprawie pominął złożone przez niego dokumenty. Nie uwzględniono faktu, że składka była także naliczana od premii, nagród i dodatków, które wchodziły w skład wynagrodzenia. Przy przyjęciu wskaźnika zastosowanego do obliczenia renty i kwoty bazowej w wysokości 2.059,92 złotych jego emerytura byłaby wyższa od ustalonej przez ZUS. Według skarżącego zeznania świadków i dokumentacja płacowa potwierdzają słuszność jego wywodów. Apelujący wskazał również na potrzebę wykładni przepisów nie podając jednakże, które przepisy w jego ocenie wymagają takiej wykładni.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie może odnieść skutku albowiem podniesione w niej zarzuty są chybione. Sąd I instancji poczynił wymagane do rozstrzygnięcia ustalenia i na ich podstawie wywiódł trafne wnioski. Zebrany w sprawie materiał dowodowy należycie ocenił, nie naruszając przy tym zasady swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 233 § 1 k.p.c. Zastosował także właściwe przepisy dokonując poprawnej ich interpretacji. Sąd Apelacyjny w pełni podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego nie zachodzi potrzeba ich powtarzania.

Stanowisko prezentowane przez skarżącego w apelacji i jego zarzuty sprowadzają się do zakwestionowania dokonanego przez organ rentowy obliczenia świadczenia ubezpieczonego, na wadliwość którego miały w jego ocenie wpływ nie tylko przyjęte lata pracy, ale także wysokość wynagrodzeń. Zastosowanie w tym przedmiocie mają przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2015 roku, poz. 748). Obliczenia emerytury osoby urodzonej przed dniem 1 stycznia 1949 roku dokonuje się w sposób wskazany w art. 53 tej ustawy, z uwzględnieniem art. 21 w sytuacji, gdy osoba ubiegająca się o takie świadczenia uprzednio miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. O wysokości emerytury decydują zatem takie parametry jak: kwota bazowa, długość udowodnionych okresów składkowych i nieskładkowych oraz wysokość

osiąganych przychodów (wynagrodzeń) przyjmowanych do obliczenia wysokości podstawy wymiaru. Przeliczenie świadczenia odbywa się na warunkach określonych w art. 110 - 113 powołanej ustawy.

Ogólne zaś zasady ustalania podstawy wymiaru uregulowane są w art. 15 ustawy emerytalnej. Podstawę wymiaru emerytury stanowi więc przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie, a na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury może stanowić przeciętna podstawa wymiaru składki w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Z przepisu tego jednoznacznie wynika, że do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia może być przyjęte jedynie wynagrodzenie, które uzyskiwała osoba ubezpieczona, a nie wynagrodzenie w wysokości „średniej krajowej”, jak chce tego apelujący. Nie jest bowiem możliwe wyliczenie wysokości wynagrodzenia, a w konsekwencji wysokości składek na ubezpieczenie społeczne oraz wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury w oparciu o wyliczenia hipotetyczne, uśredniane, czy też wynikające z porównania do wynagrodzeń otrzymywanych przez innych pracowników, bowiem takie wynagrodzenie nie może oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2007 roku w sprawie I UK 36/07 LEX nr 390123).

Zgodnie z brzmieniem art. 15 ust. 2a cyt. ustawy jedynie w sytuacji, gdy nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Przepis ten wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2009 roku z mocy art. 1 ustawy z dnia 4 września 2008 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 192, poz. 1180). Wprowadzenie tego przepisu było związane z tym, że znaczna część ubezpieczonych z uwagi na likwidację zakładów pracy, zniszczenie z różnych przyczyn dokumentacji płacowej, nie była w stanie przedłożyć brakującej dokumentacji dotyczącej wysokości wynagrodzenia, wskutek czego była pozbawiona możliwości uzyskania wyższego świadczenia. Poprzednio do ustalenia podstawy wymiaru emerytury, czy renty za okresy nieudokumentowane zarobkami przyjmowano zerową podstawę wymiaru składek. Ustawodawca zdecydował więc, że przyjęcie jako podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne za okres pracy, w którym nie można wskazać faktycznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, kwoty obowiązującego w tym okresie najniższego wynagrodzenia za pracę jest rozwiązaniem zapewniającym minimalną ochronę prawną, przy jednoczesnym założeniu, że żaden zatrudniony nie mógł zarabiać mniej niż wynosiła kwota najniższego wynagrodzenia za pracę.

W sprawie niniejszej skoro wnioskodawca nie przedstawił dokumentów wskazujących na wysokość uzyskiwanych przez niego zarobków w okresie zatrudnienia w Ośrodku (...) w Z. od 1 grudnia 1971 roku do 20 maja 1972 roku i Przedsiębiorstwie Budowlano – (...) w R. od 11 października 1972 roku do 27 grudnia 1972 roku organ rentowy prawidłowo uwzględnił wynagrodzenie minimalne za powyższy okres przy rozważaniu różnych wariantów wyliczenia jego świadczenia. Ostatecznie, ze względu na niski wskaźnik, pominięto lata 1971, 1972 przy obliczaniu podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy.

Za prawidłowe należy uznać stanowisko Sądu Okręgowego, że o wysokości podstawy wymiaru, jako jednego z elementów mających niewątpliwą wpływ na obliczenie emerytury decyduje wysokość uzyskiwanego przez ubezpieczonego wynagrodzenia (dochodu) stanowiącego podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w okresie wskazanym do ustalenia tej podstawy. W konsekwencji do podstawy wymiaru można przyjąć tylko te składniki wynagrodzenia, które w rozumieniu przepisów o podstawie wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, obowiązujących we wskazanym przez zainteresowanego okresie, podlegały składce na ubezpieczenie.

Nie ma bowiem wątpliwości, że zawarte w art. 15 ustawy emerytalnej pojęcie „ubezpieczenia emerytalne i rentowe” to ubezpieczenia, o których mowa w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych (art. 4 pkt 12 ustawy), a więc

ubezpieczenia przewidziane w obowiązującej od dnia 1 stycznia 1999 r. ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r. poz. 121). Ponieważ art. 15 ust. 1 i 6 umożliwia ustalanie podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych z okresów poprzedzających tą datę, to niewątpliwie pojęcie ubezpieczenia społecznego i składki na to ubezpieczenie należy odnosić do okresu, w którym podstawa wymiaru składki powinna być ustalana, przy uwzględnieniu obowiązującego w tym czasie stanu prawnego. Znajduje to potwierdzenie w § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. (tekst jedn. Dz.U. z 1989 r., Nr 11, poz. 63), obowiązującego nadal z mocy art. 194 ustawy emerytalnej w zakresie niesprzecznym z jej przepisami, w myśl którego przy ustalaniu, czy istnieje obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne od określonych składników wynagrodzeń, stosuje się przepisy obowiązujące w okresie, z którego wynagrodzenie jest uwzględniane w podstawie wymiaru.

Do 1990 r. podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne stanowiły składniki wynagrodzenia, które w myśl przepisów o klasyfikacji wynagrodzeń zaliczane były do osobowego funduszu płac. Tak więc przy ocenie, które składniki wynagrodzeń należy przyjąć do podstawy wymiaru emerytury - mając na uwadze, że sporne lata to 1982 – 1991 trzeba brać pod uwagę:

- w okresie od 1 stycznia 1977 r. do 31 grudnia 1983 r. - rozporządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie dostosowania niektórych przepisów o ubezpieczeniu społecznym i o ubezpieczeniu rodzinnym do zasad określających składniki funduszu płac (Dz.U. nr 40, poz. 239), uchwałę nr 158 Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1976 r. w sprawie składników funduszu płac (Mon.Pol. nr 43, poz. 212),

- w okresie od 1 stycznia 1984 r. do 31 grudnia 1989 r. - uchwałę nr 33 Rady Ministrów z dnia 25 marca 1983 r. w sprawie klasyfikacji wynagrodzeń w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Mon.Pol. nr 15, poz. 85), zarządzenie nr 21 Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 18 maja 1984 r. w sprawie klasyfikacji składników wynagrodzeń (Dz.Urz. GUS nr 3, poz. 6).

Od 1 stycznia 1990 roku do 31 grudnia 1998 roku obowiązywało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 roku w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (Dz.U. nr 7, poz. 41).

Powyższe przepisy zawierały katalog przychodów, które nie stanowiły podstawy wymiaru składek.

Dokumentem zaś potwierdzającym wysokość zarobku stanowiącego podstawę wymiaru emerytury w poszczególnych latach jest w szczególności zaświadczenie zakładu pracy sporządzone w stosownej formie lub legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy dotyczące okresów zatrudnienia i wysokości osiągniętych zarobków. Wynika to z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412).

M. L. przedłożył legitymację ubezpieczeniową w oparciu, o którą możliwe było określenie jego zarobków uzyskanych w latach 1982 – 1991 w czasie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w R., gdzie pracował w okresie od 1 stycznia 1982 roku do 10 września 1994 roku jako kierowca, a ostatnio na stanowisku dozorca. Wiarygodność tego dokumentu nie została podważona przez żadną ze stron. Wynagrodzenie takie ZUS przyjął do ustalenia wysokości emerytury, jak i uprzednio do obliczenia renty z tytułu niezdolności do pracy, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony w oparciu o powyższy dokument po uwzględnieniu wynagrodzeń z 8 lat (1983 – 1990) wyniósł 85,94 %.

Do akt została dołączona również dokumentacja płacowa, z której skarżący jak się wydaje wywodzi, iż otrzymywał wyższe niż wskazane w legitymacji wynagrodzenie, bowiem nie zostały uwzględnione premie, nagrody, dodatki. Twierdzenie to nie jest uzasadnione bowiem wyliczone w oparciu o tą dokumentację kwoty nie odpowiadają kwotom wskazanym w legitymacji (pismo ZUS k. 196 – 197). Wynika to z faktu, iż nie wszystkie składniki wynagrodzenia zostały w tej dokumentacji opisane, bądź opisano je w niedostateczny sposób i w związku z tym nie jest możliwe ustalenie, z jakiego tytułu zostały wypłacone i czy istniał obowiązek odprowadzenia od nich składek na ubezpieczenie społeczne, a więc nie mogłyby być przyjęte do obliczenia podstawy wymiaru. Należy przy tym

pamiętać, że nie od wszystkich składników wynagrodzenia istniał taki obowiązek, co wynika z powołanych wyżej przepisów. W konsekwencji wyłączona jest możliwość porównania ich z kwotami widniejącymi w legitymacji. W tej sytuacji legitymacja ubezpieczeniowa skarżącego zawierająca wpisy zarobków, poświadczone przez zakład pracy jest wystarczającym dowodem w oparciu, o który możliwe jest ustalenie podstawy wymiaru składek za sporny okres.

Należy również zgodzić się z Sądem pierwszej instancji, że nie jest możliwe wyliczenie emerytury polegające z jednej strony na przyjęciu korzystniejszej kwoty bazowej obowiązującej w dniu złożenia wniosku o emeryturę, tj. według zasady ustalenia na nowo podstawy wymiaru emerytury oraz z drugiej strony przy uwzględnieniu podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z lat kalendarzowych wybranych do obliczenia innego rodzajowo świadczenia, jakim była wcześniej pobierana renta. Sąd Apelacyjny w pełni podziela argumentację prawną przedstawioną przez Sąd Okręgowy w tym zakresie, nie zachodzi więc potrzeba ponownego jej powtarzania.

Podsumowując, Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy, dokonał trafnej jego oceny prawnej, a apelacja ubezpieczonego nie zawiera argumentów, które mogłyby tę ocenę zmienić. Uznać zatem należy, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Z tych też względów Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak w wyroku.

--	--